

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 71.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-textsingemann01-shoot-idm140296366641920/facsimile.pdf> (tilgået 10. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

taus og alvorlig – nu vil jeg aldrig meer tænke på hvem jeg er, om jeg er stor eller lille, Digter eller Konge, Statsfange eller Student. Hvis jeg er, bliver jeg dog alligevel, enten jeg ved det og gælder for det eller ikke. Andet end sig selv, kan Ingen jo heller blive, om han ogsaa tusinde Gange bider sig det ind og hele Verden siger han har Ret. Ved at tænke for meget paa sig selv, bliver man desuden gal til-sidst; mærker jeg, eller, hvad der er endnu værre, kommer i Fandens og hans Oldemøders Klor; thi jeg tvivler ikke længere paa, at jo denne Prinsesse Goldun var en forsørisk Djævel, som med den skjonne Cordulas Mask vilde lokke mig i Afsgrundens. Maaskoe har jeg ogsaa drømt det Altsammen; det kommer igrunden ud paa Eet; men at den heilige fortzylende Verden, hvor i den skjonne Cordula lever og roter sig og hvor jeg har levet saa lyksalige Turner med hende – at den er sand og virkelig og hverken nogen Drøm eller et berydningslost Eventyr, som jeg selv har opfundet, derpaa vil jeg nu heller ikke tvivle et Øieblik mere i mit Liv, om ogsaa hele Verden reiste sig imod mig og paastod, jeg var daarekistgal.

«Ret saa – sagde Floristan og rakte han sin Haand – troc paa din Lykke og den er dig nært.

«Ivo du saa er, skjonne Yngling – vedblev Arnold – enten du er et Menneske som jeg, eller ikke, saa ved jeg dog nu, at du mener mig det vel, og ikke staer i den Djævelindes Tjeneste, al hvis Hexeslot du nu har befriet mig. Men du vil føre mig til min Cordula, ikke sandt? til hende, som vist eier Kronen i Aand og Sandhed, om hun end aldrig bærer Navnet og den tomme Glands deraf i Verden – til hende vil du føre mig tilbage, som min Sjæl eene finder Fred og Lyk-salighed hos, bliver hun mig endogsaa en evig Gaade.»

«Her seer du allerede hendes Slot – sagde Floristan – men gruer du et længer for den gaadefulde Sphinx?»

«Nej, nu er jeg forsonet med dens hellige Mysterium – raabte Arnold henrykt – og spørger Sphinxen mig atter: Hvo er du? og Hvo er jeg? – ses, da vil jeg pege op paa Himmelens Stjerner og sige: der kan du læse det, jeg ved det ikke, jeg vil og skal vel ikke vide det nu; men Eet ved jeg, og det er, at jeg elsker dig grædselost og skal elske dig i Evighed, skjonne Ubegribelige!»

«Amen! – sagde en sod velbekjendt Stemme, og den skjonne Cordula sloj i hans Arme – nu er jeg ikke længer et Drømmebillede for dig, min Elskede, og nu skal ingen fjendtlig Aand adskille os mere.